

[Undervisningsministeren.]

klogt både af saglige og også af finansielle grunde, at vi får lejlighed til at kigge det nærmere igennem, før vi giver blank tilslutning.

Det ærede medlem var inde på spørgsmålet om konfliktforskning. Jeg skal ikke sige meget om det her. Det ærede medlem ved jo, at det udvalg, der forbereder denne sag, netop har haft sit afsluttende møde, og forhåbentlig finder vi frem til en fællesnordisk løsning af dette vigtige arbejde i fredens tjeneste. Jeg vil gerne uden i øvrigt at nævne navne sige i anledning af de udtalelser, der er faldet fra politikere i andre lande om denne sag for nylig, at jeg tror, det er en sag, der i udpræget grad egner sig til fællesnordisk løsning og i meget ringe grad egner sig til, at man køber en kanon og begynder for sig selv. Det er jeg meget sikker på.

Det ærede medlem hr. Helveg Petersen hævdede, at jeg havde sagt, at alle nye opgaver krævede nøje prioritering, og nævnte så en hel del af de ting, vi ikke fik med. For at der ikke skal være nogen misforståelse, vil jeg gerne sige: det sagde jeg ikke, men jeg pegede på, at med den vældige andel af undervisningsministeriets budget, der på forhånd er båndlagt af love ikke alene om lønninger — også om lønninger — men om andre ting, bliver der så lidt til frie bevillinger, at vi af den grund — og jeg sagde udtrykkeligt „af den grund“ — må foretage en meget nøje vurdering, før disse ting slipper ind på budgettet.

Hvad specielt angår det nuværende budget, det, der ligger foran os, kan jeg sige, at det har jeg jo kun haft begrænset indflydelse på, for det var udarbejdet i min forgængers tid, og derfor er det kun begrænset, hvad jeg har kunnet gøre for at få nogle af de ting ind på det, som det ærede medlem efterlyste. Det var altså simpelt hen en følge af den måde, hvorpå vort budget er bygget op.

Endelig sagde det ærede medlem — og det kan jeg jo kun give min fulde tilslutning — at vi måtte handle så langsigtet på disse felter som muligt, fordi forsømmelser ikke kunne rettes hurtigt op.

Det ærede medlem hr. Lembourn kom med nogle meget generaliserende bemærk-

ninger — så har jeg udtrykt mig så diplomatisk, som dette indlæg tillader — meget generaliserende bemærkninger om den humanistiske disciplins krav, bemærkninger så generaliserende, at de i ånd ligger meget langt væk fra den forskning, fra de humanistiske fag og den sociologiske vurdering, som det ærede medlem i øvrigt talte så varmt for. Det er ikke rigtigt, at de humanistiske fag har været forsømt i disse år. Man kan sige, at der ikke har været bevilget nok til alle former, det er da givet, det ved vi alle sammen; men det er ikke rigtigt, at de humanistiske fag har været forsømt, og man kan ikke klare det med som det ærede medlem at sige, at her er ikke tale om større udgifter — det er den del af det ærede medlems tale, der er blevet skrevet andetsteds i huset — men blot om bedre fordeling. Jo, her er tale om større udgifter, ærede medlem; lad os nu ikke lege skjul med hinanden. Hvis bare en lille bitte smule af det, det ærede medlem her var inde på, skal klares, så må jeg bede om — og jeg vil gerne tage den med det samme her i dag, ellers kan jeg få den en af dagene, det er ligegyldigt — en liste over, hvor det er, vi skal skære ned på de andre felter. Hvis det ærede medlem kan komme — jeg vil stille embedsmænd, materiale, love, bilag, ønskelister og alt muligt til rådighed — og vise, hvor vi skal skære ned, så kan vi begynde at tale om, at vi skal ændre det uden at øge udgifterne. Hvis det ærede medlem ikke kan det, må jeg bede om nogle flere penge, så skal vi nok finde ud af resten.

Jeg vil gerne sige om den rent konkrete sag, som det ærede medlem nævnte, om forholdene for de danske litteraturstuderende, at man kan ikke stille det op, som det er stillet op i offentligheden. Jeg er lidt ked af, at den omstændighed, at jeg er her lige i øjeblikket, forhindrer mig i at forhandle med nogle af de studerende, men den forhandling får vi forhåbentlig en anden dag. Man kan ikke stille det op på den måde, som det er stillet op, og som det ærede medlem også gjorde det her, nemlig at engang var der to professorer i dansk litteratur, og der er stadig to, selv om antallet af studerende er vokset så og så meget, for antallet af undervisere i øvrigt i faget er vokset kolossalt, og antallet